

Μια τελευταία κουταλιά

Μπροστά του βρισκόταν το πιο εντυπωσιακό γεύμα που είχε δει στη ζωή του. Σούπα καρότου με φρυγανισμένο ψωμί και τζίντζερ, γλώσσα με πατάτες φούρνου τσιγαρισμένες σε βούτυρο και μαϊντανό, πανδαισία με βινεγκρέτ πορτοκαλιού, σαλάτα ρόκα με μέλι και κοτόπουλο και τέλος μοσχάρι με καλαθάκια παρμεζάνας και λεπτοκομμένες φέτες μύλο.

Ο Γκουήλ δεν πεινούσε. Είχε φάει μόνο πέντε-έξι κουταλιές σούπα και λίγη σαλάτα χωρίς όμως να τα γεύεται. Φαίνεται πως και οι αισθήσεις του τον είχαν εγκαταλείψει. Με τα κουρασμένα πρησμένα από τα δάκρυα μάτια του παρακολουθούσε σε μια θολούρα το τεράστιο τραπέζι που σήκωνε όλα αυτά τα φαγητά.

Αυτό το γεύμα ήταν χλευαστικό για αυτόν. Άραγε έτσι θα ένιωθαν και οι προηγούμενοι ή ήταν ο μόνος που δεν είχε ορμήσει να κατασπαράξει και να γευτεί για μία τελευταία φορά;

Του φαινόταν σουρεαλιστικό ότι σε 30 λεπτά δεν θα υπήρχε πια σε αυτόν τον κόσμο, δεν θα ένιωθε, δεν θα θυμόταν, δεν θα ήλπιζε. Απλώς όλα θα έσβηναν ξαφνικά ενώ αυτός θα ταξίδευε στο απέραντο τίποτα. Άραγε υπήρχε ψυχή; Και αν ναι που θα πήγαινε αυτή μετά.

Ξαφνικά του ήρθε αναγούλα. Ένωσε τη θερμότητα των γαστρικών υγρών να αναδύεται από το στομάχι του και μαζί με το λίγο που είχε φάει ο εμετός ήταν αιφνιδιαστικός και απότομος ενώ έφερε μαζί του μια επίγευση καρότου που του έκαψε τον λαιμό.

Οι δύο φρουροί δεν είπαν ούτε έκαναν τίποτα μόλις είδαν το πρασινοκόκκινο υγρό να ορμά σαν πίδακας έξω από τον Γκουήλ και να απλώνεται στο φρεσκοσφουγκαρισμένο πάτωμα.

Εκείνος έπεσε κάτω περιμένοντας δουλικά να μειωθεί η ορμή του εμετού και έπειτα σκουπίστηκε με την ανάστροφη του χεριού του. Έτρεμε σύγκορμος από τη κορφή ως τα νύχια. Δεν ήταν απ' το φόβο, όχι, ούτε από πόνο, ούτε από αηδία. Ούτε ο ίδιος δεν ήξερε από τι έτρεμε.

Όταν σηκώθηκε ένιωσε τα πόδια του να λυγίζουν σαν δύο σάπια σπίρτα και την πλάτη του μωλωπισμένη από τον κακό ύπνο.

Κάθισε και κοίταξε ξανά το πλούσιο τραπέζι μπροστά του. Το βλέμμα του έπεσε πάνω στο κοφτερό μαχαίρι του κρέατος. Τι κι αν έκοβε

τον λαιμό του τελειώνοντας όλη αυτή την παράνοια μια και καλή; Οι δυο φρουροί δεν θα τον προλάβαιναν αν το επιχειρούσε. Μια γρήγορη κίνηση έπρεπε να κάνει και...

«Ήρθε η ώρα σου ψηλέ» είπε ο φρουρός που όλη αυτή την ώρα στεκόταν δίπλα στην είσοδο της τραπεζαρίας. Τα δάκρια του Γκουήλ είχαν τελειώσει ώρες τώρα και το μόνο που είχε απομείνει ήταν ένα τρομακτικό κενό καθώς το βλέμμα του χανόταν ανάμεσα στα πιάτα.

Οι δύο φρουροί τον γράπωσαν από τις μασχάλες σέρνοντάς τον έξω από την τραπεζαρία ενώ σάλια και μικρά κομμάτια τροφής είχαν κολλήσει στο σαγόνι του.

Δεν αντιστάθηκε, ούτε φώναξε, ούτε μίλησε. Άφησε τους φρουρούς να τον οδηγήσουν εκεί που έπρεπε νιώθοντάς εσωτερικά νεκρός και κενός, σαν ένα πλάσμα που περιφερόταν άκακο χωρίς λόγο και αιτία.

Τον έστρεψαν προς τον μοιραίο διάδρομο. Τον διάδρομο του θανάτου με τα θλιβερά κελιά δεξιά και αριστερά ενώ στο βάθος τον περίμενε η ηλεκτρική καρέκλα. Μόλις αντίκρισε τον διάδρομο τον έπιασε ίλιγγος.

Ο Γκουήλ έπεσε με δύναμη κάτω. Του ήρθε ξανά αναγούλα μα αυτήν τη φορά δεν είχε τίποτα να βγάλει. «Σήκω πάνω και περπάτα αλλιώς θα σε σύρουμε», είπε μια θολή φωνή.

Σηκώθηκε με αργές κινήσεις και ένιωσε μια σπρωξιά στον ώμο. Δεν αντέδρασε και άρχισε να περπατάει μεθυσμένος από την θέα του διαδρόμου του θανάτου που ήθελε να τον ρουφήξει στα απύθμενα βάθη του.

Μια τελευταία κουταλιά, σκέφτηκε, έπρεπε να είχε φάει μια τελευταία κουταλιά.

Λίγοι ήταν οι κρατούμενοι που χτύπησαν ρυθμικά τα κάγκελα για να τον αποχαιρετήσουν. Λίγοι ήταν οι κρατούμενοι βέβαια που συμπαθούσαν φονιάδες παιδιών.

Τον Γκουήλ δεν τον ενδιέφερε όμως. Δεν μπορούσε να τους ακούσει. Ακόμα και η ακοή του τον είχε αφήσει τώρα. Άκουγε μόνο ένα σιδερένιο ήχο γλυκό και μελωδικό στα αυτιά του. Μπορούσε μόνο να προχωρήσει.

Πριν καν το καταλάβει είχε φτάσει μπροστά στη σιδερένια πόρτα. Άκουσε το τρίξιμο καθώς ο φρουρός την άνοιγε αφήνοντάς τον να δει για πρώτη φορά την καρέκλα. Φαινόταν σχεδόν ζωντανή, μια μηχανή θανάτου που περίμενε 15 χρόνια να τον πάρει στην αγκαλιά της.

Η ίδια η καρέκλα συνδεόταν με ένα μηχανήμα το οποίο είχε ένα μοχλό και κάτι γρανάζια που ήταν αγνώριστα στον Γκουήλ. Δεξιά υπήρχε ένα τζάμι το οποίο λειτουργούσε σαν καθρέφτης από τη πλευρά του, ενώ ήταν διάφανο από την άλλη επιτρέποντας στο κόσμο να παρακολουθήσει την εκτέλεσή του. Άραγε υπήρχε κάποιος άλλος εκτός από τον Φιλίπ Ανκέρ που είχε έρθει να παρακολουθήσει το τέλος του;

Υπήρχαν δύο άντρες πίσω από το μηχανήμα και ένας καθισμένος με μια γραφομηχανή στη ποδιά του.

Τον κάθισαν βίαια στην ηλεκτρική καρέκλα αφού πρώτα του έβγαλαν τη μπλούζα. Κόλλησαν κόκκινες βεντούζες στο κουρασμένο δέρμα του και τοποθέτησαν ένα μεταλλικό πιάτο στο κεφάλι του. Τον έσφιζαν χειροπόδαρα με δερμάτινα σφικτά δεσμά.

Έστρεψε το βλέμμα του στον καθρέφτη νιώθοντας τους συγγενείς των θυμάτων να τον κοιτούν από την άλλη πλευρά. *Ηρθε η ώρα.*

Ο άντρας με τη γραφομηχανή φόρεσε τα κοκάλινα γυαλιά του και έγραψε κάτι με απάθεια. «Ποια είναι τα τελευταία σου λόγια» ρώτησε με σταθερή φωνή.

Ο Γκουήλ έψαχνε για συμπόνια στο βλέμμα του άντρα αναρωτώμενος αν θα ήταν ο τελευταίος άνθρωπος που θα έβλεπε μα δεν τη βρήκε στα γκρίζα του μάτια. «Ποια είναι τα τελευταία σου λόγια»; Ξαναρώτησε ψυχρά.

Ο Γκουήλ το σκέφτηκε για λίγο. «Έπρεπε να είχα φάει λίγο ακόμα» είπε. «Πηγαίντε με πίσω.» Μόλις το είπε αυτό οι δύο φρουροί τον φίμωσαν με ένα ξύλο που έκανε τα δόντια του να μουδιάσουν.

Ο άντρας έγραψε συνοφρυωμένος αυτά που του είπε. «Ωρα εκτέλεσης»; ρώτησε βαριεστημένα. «Δύο και τέταρτο» του είπε ο άντρας στο μοχλό.

«Ρυθμίζω στα 700 βολτ». Περίμεναν για μια στιγμή.

«Κάντο» είπε ο άντρας στα γρανάζια.

Ο Γκουήλ εκείνη τη στιγμή είδε τη μητέρα του. Το χαμόγελό της και τα απαλά χέρια της. Είδε την πρώτη του μέρα στο σχολείο, είχε

φορέσει ένα μπλε μπλουζάκι και είχε αφήσει τη μητέρα του να του χτενίσει τα μαλλιά. Είδε τον πρώτο του κολλητό. Το πρώτο κορίτσι που αγάπησε. Είδε την παραλία και μύρισε τη θάλασσα. Ένωσε την άμμο στα δάχτυλά του, το αλάτι στα μαλλιά του. Άφησε τον αέρα να τον χαϊδέψει, τον ήλιο να του κάψει το πρόσωπο τον ήχο των κυμάτων να του γεμίσει τα αυτιά πλημυρίζοντάς τα με καλοκαίρι και ζωή. Ήταν ελεύθερος ξανά, έφηβος. Είδε το ποδήλατό του και το σπίτι του. Το μύρισε. Μύριζε αναμνήσεις και ζέστη. Έπειτα είδε την αποφοίτηση από το σχολείο, το πανεπιστήμιο την πρώτη του δουλειά, την πρώτη του κοπέλα. Είδε τα μαλλιά της μαμάς του να ασπρίζουν τούφα τούφα καθώς εκείνη συρρικνωνόταν. Ή μήπως ήταν εκείνος που ψήλωνε; Είδε τον εαυτό του, έναν άντρα πια με γένια και μια μικρή κοιλίτσα. Είδε την κόρη και την γυναίκα του να τον χαιρετούν καθώς έφευγε για μια βαρετή δουλειά. Είδε τη μητέρα του να φεύγει, το παιδί του να μεγαλώνει. Και τότε είδε μετά από όλα αυτά. Είδε αυτά που δεν είχε ζήσει ακόμα, αυτά που έρχονταν. Είδε μια γκριζα τούφα στα μαλλιά του και γέλασαν με τη γυναίκα του για αυτό. Πήγαν να της πάρουν το πρώτο ζευγάρι γυαλιά. Ένα πρωί ξύπνησε και πονούσε αβάσταχτα στην πλάτη. Χαμογέλασε στην γυναίκα του. Του χαμογέλασε κι αυτή. Την κοιτούσε καθώς ρυτίδες σχηματίζονταν γύρω από τα όμορφα μάτια της και δεν άντεξε και τη φίλησε απαλά στο μέτωπο. Τα χέρια της άρχισαν να τρέμουν μια μέρα και τότε μια άλλη μέρα έμεινε μόνος του. Είδε τον εαυτό του σε ένα άδειο κρεβάτι σε ένα κενό τραπέζι να τρώει ένα άγευστο γεύμα. Δεν ήθελε να συνεχίσει να τρώει άλλο οπότε πήγε μόνος του με αργά επίπονα βήματα στο δωμάτιό του. Κοίταξε δίπλα του από συνήθεια αλλά δεν είδε κανέναν. Χαμογέλασε όμως για όλα αυτά που είχε ζήσει και όλα όσα του είχε χαρίσει εκείνη. Κοίταξε μπροστά του και είδε τη μητέρα του όμορφη και νέα να τον περιμένει με μια αγκαλιά και με ένα αέρινο φόρεμα. Έβγαλε τα ψεύτικα δόντια του, τα ρούχα του, έκλεισε τα φώτα και πέταξε κοντά της.

Ο άντρας που κρατούσε τον μοχλό τον κατέβασε με φόρα.

Ο Γκουήλ ένωσε το πυροτέχνημα της ζωής να ανάβει μέσα του. Ταρακουνήθηκε λίγο ακόμα και μετά η ζωή έφυγε από πάνω του σαν πέπλο.